

Arrest

nr. 231 388 van 17 januari 2020
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 5 september 2019 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 28 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 november 2016 wordt de minderjarige A.M.D., van Somalische nationaliteit, door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erkend als vluchteling.

In juni 2018 komt mevrouw K.J.A., de moeder van A.M.D. naar België in het kader van gezinshereniging.

Op 23 oktober 2018 dient verzoekster, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, bij de Belgische ambassade te Nairobi (Kenia) een aanvraag in voor een visum gezinshereniging met K.J.A., de moeder van A.M.D. Op dat ogenblik is verzoekster nog minderjarig.

Op 2 september 2019 bereikt verzoekster de leeftijd van achttien jaar.

Op 5 september 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing waarbij het visum wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

Beperkingen:

Commentaar:

Betrokkene (Somalische meerderjarige) wenst zich bij haar meerderjarige Somalische schoonzus (en tegelijk schoonmoeder) in België te vestigen, zij kan echter niet genieten van gezinshereniging op basis van art.10 bis van de wet van 15.12.1980 , deze categorie (niet Europese onderdaan met niet Europese schoonzus / moeder) van aanvragers is niet voorzien in de wet. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag, waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat. De afgifte betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge bij de beslissing tot toekenning van een dergelijk visum, het betreft een gunst en geen recht. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM. Tevens zijn er geen bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen. Betrokkene bewijst immers niet dat zij financieel afhankelijk is van de in België verblijvend e persoon, en gelet dat betrokkene meerderjarig is, wordt zij -in tegenstelling tot minderjarigen die een humanitair visum aanvragen- geacht om voor zichzelf te kunnen instaan. Er is trouwens geen enkel bewijs dat betrokkene in het verleden deel heeft uitgemaakt van het gezin van de te vervoegen referentiepersoon in België, enkel een verklaring dd 08/01/2016 vanwege de zoon van de referentiepersoon dd. 08/01/2016 dat betrokkene inderdaad een geadopteerd gezinslid was in Somalië. Verder werd en geen gelegaliseerde attesten van de autoriteiten in het land van herkomst voorgelegd die kunnen bewijzen dat zij in het land van herkomst geïsoleerd leeft, noch enige geldige verwantschapsbewijzen met de in België verblijvende referentiepersoon. D e authenticiteit van de voorgelegde Somalische documenten kunnen niet geverifieerd worden, gezien de afwezigheid van nationale instellingen in Somalië, waardoor deze documenten niet voldoen aan de voorwaarden opgelegd volgens het internationale recht om gelegaliseerd te worden. Het doel en de omstandigheden van de beoogde reis met oog op vestiging in België zijn onduidelijk. Het feit dat er voor betrokkene In kenia een asielaanvraag werd ingediend en betrokkene alvast tot 16/10/2019 (geldigheid voorgelegd asielzoekerscertificaat) een zekere bescherming geniet duidt erop dat zij zich niet geïsoleerd in een prangende humanitaire situatie bevindt, aangezien zij zich nu in een zone bevindt, waarbij zij op bescherming van de lokale autoriteiten in Kenia kan rekenen. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd. Het staat betrokkene vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende m et de hierboven omschreven weigeringsmotieven (Infra). Niet alle voorwaarden werden noodzakelijk nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of o ver te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In de synthesememorie voert verzoekster een enig middel aan dat luidt als volgt:

“11.1. Enig Middel

*Schending van artikel 9 van de Vreemdelingenwet Schending van de materiële motiveringsplicht
Schending artikel 8 EVRM*

11.1.1. De verwerende partij heeft de aanvraag tot humanitair visum geweigerd omdat zij stelt de voorgelegde documenten niet te kunnen aanvaarden; Zij stelt dat de authenticiteit van deze documenten niet kan worden geverifieerd. Zij stelt tevens gelegaliseerde attesten van verzoekende partij te verwachten:

‘verwantschapsbewijzen met de in België verblijvende referentiepersoon. De authenticiteit van de voorgelegde Somalische documenten kunnen niet geverifieerd worden, gezien de afwezigheid van nationale instellingen in Somalië, waardoor deze documenten niet voldoen aan de voorwaarden opgelegd volgens het internationale recht om gelegaliseerd te worden. Het doel en de omstandigheden van de beoogde reis met oog op vestiging in België’

De verwerende partij weet zonder twijfel dat de Somalische regering door België nog niet erkend werd en dat alle archieven er vernietigd werden ingevolge de burgeroorlog.

Dit is immers tevens de reden waarom Somalische documenten nooit gelegaliseerd worden door de Belgische instanties.

De verzoekende partij is dus, om redenen onafhankelijk van haar wil, niet in staat om gelegaliseerde Somalische documenten voor te leggen.

11.1.2. De verzoekende partij is desalniettemin verbaasd te lezen dat verwerende partij meent dat de authenticiteit van Somalische documenten niet kan worden geverifieerd.

In een groot aantal gelijkaardige aanvragen tot gezinshereniging, neemt verwerende partij de voorgelegde documenten wel in overweging om ze dan als frauduleus af te doen (voorbeeld : stuk 3). Dit betekent dat verwerende partij de Somalische documenten weldegelijk in overweging neemt wanneer het haar best uitkomt. Zij onderzoekt dan de stempels om dat te bepalen of het om een « authentiek » of een « vals » document gaat. Anders dan de ministerie van Buitenlandse zaken, lijkt verwerende partij een duidelijk idee te hebben wat een “authentiek Somalisch document” zou zijn.

Echter - zoals hierboven reeds aangehaald, lijkt zij deze visie enkel te hanteren wanneer het haar best uitkomt. Dit is niet wat men van een goed bestuur mag en kan verwachten.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Het is aldus duidelijk dat verwerende partij een tegenstrijdige houding aanneemt in gelijkaardige dossier, wat betreft het al dan niet aanvaarden van (authentieke) Somalische documenten.

Bovendien is het geheel onduidelijk waarom de bestreden beslissing stelt dat de verzoekende partij haar schoonmoeder/schoonzus zou komen voegen. Het betreft immers haar stiefmoeder, nl. de echtgenote van haar overleden vader.

Om deze reden schendt de thans betreden beslissing op flagrante wijze de materiele motiveringsplicht.

11.1.3. De verwerende partij is dan ook niet ernstig daar waar zij haar afhankelijkheid van haar stiefmoeder en andere familieleden in België in twijfel trekt.

Reeds tijdens zijn asielgehoor gaf haar halfbroer (M. D. A. NN xxx) aan dat de verzoekende partij deel uitmaakte van hun gezin.

Zo stelt het UNHCR (The “Essential Right” to Family Unity of Refugees and Other in Need of International Protection in the Context of Family Reunification, januari 2018 - zie <http://www.refworld.org/cqi-bin/texis/vtx/rwmain?docid=5a902a9b4>):

(p. 71) It would therefore seem more appropriate, taking into account the special situation of refugees and their family members seeking to reunite, to expect them to make their identity and/or family relationship probable rather than proven and to allow for the benefit of the doubt, just as has been

recognized by the ECtHR to be the case for asylum-seekers. Where country of origin information used for assessing asylum claims indicates that there are difficulties accessing the authorities or obtaining documentation in the country of origin, this can also be seen as an indication of the likely similar problems in the family reunification context and allowances should accordingly be made.

Verzoekende partij heeft de indruk hier het “nadeel” van de twijfel te krijgen, dit in weerwil tot de UNHCR-aanbevelingen...

Zo volgt uit de rechtspraak van het EHRM de plicht om een zekere geloofwaardigheid toe te dichten aan de verklaringen over de gezinsbanden van het familielid tijdens de asielprocedure, gelet op het feit dat de lidstaat het familielid een beschermingsstatus heeft toegekend.

Zo moest er volgens het Hof in twee zaken inzake een gezinshereniging met een vluchteling in Frankrijk rekening worden gehouden met andere bewijselementen die overeenkomen met de coherente verklaringen over de familiebanden sedert de asielaanvraag bij de asielinstanties. “De aanvrager kon redelijkerwijze verwachten dat deze zou getuigen van zijn vroegere gezinsleven en dat de nationale autoriteiten er voldoende aandacht aan zouden besteden” (EHRM, Tanda-Muzinga t. Frankrijk, 10 juli 2014, nr. 2260/10, §79, Mugenzi t. Frankrijk, 2014, 10 juli 2014, 52701 / 09, §59)

Het EHRM verwijst in deze rechtspraak tevens naar het voordeel van de twijfel dat wordt toegepast op asielzoekers: “(...) gezien de bijzondere situatie waarin zij zich bevinden, moeten zij in veel gevallen het voordeel van de twijfel krijgen wanneer men de geloofwaardigheid van hun verklaringen en de documenten die ter ondersteuning daarvan worden ingediend, beoordeelt” (EHRM, F.N. en anderen t. Zweden, 18 december 2012, nr. 28774/09, §67 en EHRM, Mo.P.t. Frankrijk, 30 april 2013, nr 55787/09 in EHRM, Tanda-Muzinga t. Frankrijk, 10 juli 2014, nr. 2260/10, §69 en EHRM, Mugenzi t. Frankrijk, 2014, 10 juli 2014, 52701/09, §47).

De Raad onderlijnde in haar vernietigingsarrest in deze zaak nochtans het belang om hiermee rekening te houden. De verwerende partij heeft hier op geen enkele wijze rekening mee gehouden.

Aldus dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet steunt op deugdelijke motieven en de materiële motiveringsverplichting (in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht) manifest werd geschonden!

11.2.4. Tevens werd artikel 8 EVRM in casu geschonden.

Het feit dat het in casu een eerste binnenkomst op het grondgebied betreft, impliceert normaliter dat er geen sprake is van een inmenging in het familieleven van verzoekende partij.

Dit neemt echter niet weg dat verwerende partij in casu wel degelijk een positieve verplichting heeft om verzoekende partij en haar gezinsleden een gezins- en familieleven te laten onderhouden en uitbouwen (EHRM 28 november 1996 Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38). Dit gebeurt door een afweging van de verschillende belangen in kwestie.

In het geval dat een familieleven aangetoond is (quod in casu, zie supra) dient de verwerende partij, op grond van artikel 8 EVRM, dus over te gaan tot een afweging van de verschillende belangen in de zaak. In casu werd geenszins geverifieerd of verzoekende partij en haar zus ook elders hun familieleven kunnen ‘uitoefenen’.

11.2.5. Nergens uit het dossier blijkt dat de verwerende partij een belangenafweging heeft gemaakt met betrekking tot de mogelijkheid dat verzoekende partij en haar halfbroer/stiefmoeder redelijkerwijze hebben om elders een familieleven voort te zetten.

Nochtans heeft Uw Raad in een gelijkaardig dossier gesteld dat verwerende partij rekening dient te houden met het bestaan van een familieleven tussen adoptieve kinderen en hun stiefouders. Uw Raad heeft in dat dossier eveneens rekening gehouden met de neergelegde documenten (CCE 186 198 dd. 28 april 2017) :

De verzoekende partij verwijt de verwerende partij in het verzoekschrift geen rekening te hebben gehouden met haar gezinsleven die ze met de referentiepersoon onderhoudt en waarvan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte was, gelet op de stukken van het administratief dossier. Ze beklemtoont dat de referentiepersoon reeds bij het indienen van haar asielaanvraag op 12 november 2012 melding heeft gemaakt van de verzoekende partij en haar zus. Voorts betwist de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing waar er gesteld wordt dat ze deugdelijk gehuisvest is, nu ze als minderjarige op een kamer verblijft in het bijzijn van andere mensen, maar zonder haar familie in Oeganda. Ook benadrukt ze dat haar stiefmoeder erkend vluchteling is in België, waardoor ze geen gezinsleven in Somalië kunnen onderhouden.

(...)

Een wettelijke en oprechte adoptie zal in beginsel gelijkstaan met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, zelfs indien het gezinsleven nog niet gevestigd is bij gebrek aan samenwonen of hechte banden tussen adoptiekind en de adoptieouders (EHRM 22 juni 2004, nrs. 78028/01 en 78030/01, Pini e.a. v. Roemenië, par. 136-148; EHRM 14 november 2013, nr. 19391/11, Topčić-Rosenberg v. Kroatië,

par. 38). Het administratief dossier bevat geen stukken waaruit blijkt dat de verzoekende partij door de referentiepersoon geadopteerd werd.

Het administratief dossier bevat wel een stuk waaruit blijkt dat de biologische moeder van de verzoekende partij en haar zus op 19 augustus 2000 overleden is. De biologische vader van de verzoekende partij was de echtgenoot van de referentiepersoon. Doordat de biologische moeder van de verzoekende partij overleden is, werd de verantwoordelijkheid over de verzoekende partij en haar zus overgedragen aan de referentiepersoon door een rechtbank. Deze rechtbank duidde de referentiepersoon ook aan als stiefmoeder. Het administratief dossier bevat ook een ander stuk waaruit blijkt dat de biologische vader van de verzoekende partij sinds 24 juni 2002 verdwenen is. Samen met de biologische vader van de verzoekende partij had de referentiepersoon nog zeven kinderen. Doordat de biologische vader van de verzoekende partij verdwenen is, werd de verantwoordelijkheid over de zeven biologische kinderen, de verzoekende partij en haar zus overgedragen aan de referentiepersoon door een rechtbank. Noch in de bestreden beslissing, noch in de nota met opmerkingen wordt de echtheid van voormelde stukken betwist.

Of er tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon een de facto beschermenswaardig gezinsleven bestaat is een feitenkwestie waarbij onder andere rekening wordt gehouden met rol die de referentiepersoon speelde ten aanzien van de verzoekende partij en de hechtheid van de banden tussen het kind en de referentiepersoon (EHRM 27 april 2010, nr. 16318/07, Moretti and Benedetti v. Italië, par. 48-52). Noch uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij hiermee rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. De verwerende partij meent dat ze in casu geen visum hoeft uit te reiken daar de verzoekende partij een asielaanvraag heeft ingediend in Oeganda, daar Somalische vluchtelingen gratis school kunnen volgen in Oeganda, daar er een grote Somalische gemeenschap is in Oeganda, daar ze deugdelijk gehuisvest zijn en dat hun situatie niet als voldoende hulpbehoevend kan worden gekwalificeerd. Ook meent de verwerende partij dat de verzoekende partij door haar familie vanuit het buitenland financieel kan onderhouden worden. Uit deze motieven blijkt niet dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het mogelijk bestaan van een beschermingswaardig familieleven tussen de verzoekende partij en haar stiefmoeder, de referentiepersoon, en dit in de zin van artikel 8 van het EVRM.

(...)

Waar in de aanloop naar, dan wel het geven van de bestreden beslissing geen blijk wordt gegeven van een onderzoek naar of afweging van de omstandigheden aangaande het gezinsleven van de verzoekende partij, kan de Raad in casu enkel vaststellen dat de verwerende partij niet is overgegaan tot een zorgvuldige beoordeling en belangenafweging aangaande het aangevoerde gezinsleven van verzoekende partij, zoals zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM. In de mate dat artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden, is deze bepaling geschonden juncto de materiële motiveringsplicht in het kader van artikel 9 van de Vreemdelingenwet (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68).

Het loutere feit dat de voorgelegde documenten niet werden gelegaliseerd is een non-argument aangezien Somalische documenten nooit gelegaliseerd kunnen worden.

De bestreden beslissing is aldus tevens manifest in strijd met artikel 8 EVRM en met de materiële motiveringsplicht.”

3.2. In de nota had de verwerende partij het volgende gerepliceerd op het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift:

“In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van: - art. 9 van de Vreemdelingenwet; - de materiële motiveringsplicht; - art. 8 EVRM.

Ter ondersteuning meent verzoekende partij dat de gemachtigde ten onrechte meent dat de authenticiteit van Somalische documenten niet kan worden geverifieerd. Verzoekende partij verwijst naar ‘gelijkaardige aanvragen’ waarin de voorgelegde documenten wel in overweging werden genomen, doch als frauduleus werden afgedaan.

Dienaangaande laat verweerder gelden dat elke aanvraag afzonderlijk dient te worden onderzocht. De gemachtigde onderwerpt elke aanvraag en de voorgelegde stukken aan een afzonderlijk onderzoek, en heeft in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid een ruimte appreciatiemarge.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die

correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Uit de uitvoerige motieven van de bestreden beslissing blijkt heel duidelijk om welke redenen de gemachtigde van de Minister heeft beslist dat de afgifte van een visum lang verblijf diende te worden geweigerd.

In haar aanvraag gaf verzoekende partij aan dat ze een visum wenste te bekomen, met oog op 'adoptie'. Uit de aanvraag bleek dat verzoekende partij zich bij mevr. K.J.A., haar meerderjarige schoonzus, wenste te vestigen. In een synthesesnota, die zich eveneens in het administratief dossier bevindt, wordt gewezen op een verklaring van A.M, zoon van mevr. K.J.A., die verklaart dat verzoekende partij een geadopteerd gezinslid was in Somalië.

Verzoekende partij maakt in haar verzoekschrift melding van stiefmoeder. De bestreden beslissing zou ten onrechte melding maken van schoonmoeder/schoonzus. Verweerder benadrukt dat in een voorafgaand advies, dat zich in het administratief dossier bevindt en waar de gemachtigde zich op steunde, het volgende wordt gemeld:

"En vue de rejoindre sa belle-sœur, fille de l'ex-mari (décédé) de la personne à rejoindre, que serait en même temps sa belle-mère."

Vrije vertaling :

"Om zich aan te sluiten bij haar schoonzus, dochter van de ex-echtgenoot (overleden) van de te voegen persoon, die tegelijkertijd haar schoonmoeder zou zijn"

Verweerder benadrukt bijgevolg dat de gemachtigde wel degelijk rekening hield met de door verzoekende partij voorgehouden familieband: de referentiepersoon als echtgenoten van de overleden vader van verzoekende partij.

De gemachtigde gaf terecht aan dat de door verzoekende partij voorgehouden band met de referentiepersoon niet wordt voorzien in de wet. De gemachtigde van de Minister motiveerde dan ook geheel terecht dat de afgifte van een humanitair visum niet wordt toegestaan van rechtswege en een afgifte enkel mogelijk is op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat. De eventuele afgifte van een visum betreft in casu derhalve een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge in hoofde van de gemachtigde van de Minister en dus ook een gust en geen recht.

Verweerder stelt vast dat verzoekende partij dit niet betwist.

De gemachtigde gaf in de bestreden beslissing reeds aan dat er geen gelegaliseerde attesten van de autoriteiten in het land van herkomst werden voorgelegd die kunnen bewijzen dat zij in het land van herkomst reeds geïsoleerd leefde. Evenmin werden geldige verwantschapsbewijzen voorgelegd. De gemachtigde wees o het feit dat de authenticiteit van de voorgelegde Somalische documenten niet kan worden geverifieerd.

Verzoekende partij houdt voor verbaasd te zijn te lezen dat de authenticiteit niet kan worden geverifieerd. In een groot aantal gelijkaardige aanvragen zouden de overgemaakte documenten wel in overweging genomen zijn om ze dan als frauduleus af te doen. De verzoekende partij wijst tot slot op het gegeven dat de zoon van de referentiepersoon tijdens zijn asielgehoor zou hebben aangegeven dat de verzoekende partij deel uitmaakt van het gezin.

Met de volgende documenten kon geen rekening worden gehouden: - asielzoekerscertificaat Kenia, geldig tot 16.10.2019; - kopie overlijdensaktes ouders niet gelegaliseerd.

De gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie stelde geheel terecht vast dat de authenticiteit en de omstandigheden waarin deze documenten werden opgesteld niet kunnen worden geverifieerd en dit gezien de afwezigheid van nationale instellingen in Somalië. Voormelde documenten voldoen derhalve niet aan de voorwaarden (dewelke werden opgelegd volgend het internationaal recht) om gelegaliseerd te worden.

Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat voormelde motieven gebaseerd zijn op onjuiste informatie dan wel dat zij kennelijk onredelijk zijn.

In zoverre de verzoekende partij verwijst naar 'gelijkaardige dossiers waarin de gemachtigde van de Minister documenten als 'frauduleus' zou hebben bestempeld', is dit evenmin ernstig. De verzoekende partij toont immers niet aan dat de omstandigheden in beide dossier dezelfde zouden zijn. De vraag stelt zich ten andere ook welk belang de verzoekende partij heeft bij deze verwijzing. Zie in die zin: "Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van zijn situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zouden aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als deze van verzoeker op een andere wijze werden behandeld." (RvV nr. 72 027 van 16 december 2011) Terwijl de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie elk dossier individueel en zorgvuldig onderzoekt en in casu geheel terecht heeft geoordeeld dat de supra

aangehaalde documenten niet in aanmerking kunnen worden genomen, gezien hun authenticiteit niet kan worden geverifieerd.

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde zich niet uitsluitend steunde op de vaststelling dat de authenticiteit van de Somalische documenten niet kan worden geverifieerd. Zo oordeelde de gemachtigde eveneens dat geen enkel bewijs voorligt dat verzoekende partij in het verleden deel heeft uitgemaakt van het gezin van de te vervoegen referentiepersoon. Evenmin liggen bewijzen voor van contacten tussen verzoekende partij en de te vervoegen referentiepersoon. De gemachtigde benadrukt in de bestreden beslissing dat enkel een verklaring dd. 08.01.2016 van de zoon van de referentiepersoon voorligt, waarin wordt gesteld dat verzoekende partij een geadopteerd gezinslid is in Somalië. In weerwil van hetgeen de verzoekende partij voorhoudt, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de Minister wel degelijk rekening heeft gehouden met de verklaringen van de zoon van de referentiepersoon tijdens zijn asielgehoor. Evenwel ligt geen enkel officieel bewijs voor dat verzoekende partij geadopteerd is.

Tot slot wees de gemachtigde op de vaststelling dat verzoekende partij kennelijk een asielaanvraag heeft ingediend in Kenia, en alvast tot 16.10.2019 een zekere bescherming genoot. Verzoekende partij laat dit eveneens onbesproken.

De kritiek van de verzoekende partij is dan ook weinig ernstig.

De verzoekende partij haalt tot slot nog een schending aan van artikel 8 EVRM. Er zou ten onrechte geen belangenafweging gemaakt zijn nopens de mogelijkheid die verzoekende partij en haar 'halfbroer/stiefmoeder' zouden hebben om elders een 'familieleven' voor te zetten.

Verweerder laat gelden dat de kritiek van de verzoekende partij weinig ernstig is en benadrukt ter zake vooreerst dat de scheiding van de beweerde gezinsleden geenszins het gevolg is van de bestreden beslissing, doch reeds enige tijd bestaat. Zie ook:

"Er wordt herhaald dat door een gebrek aan verwijderingsmaatregel een schending van het gezins- en/of privéleven niet aan de orde is en beschouwingen daaromtrent aldus niet dienstig zijn." (R.v.V. nr. 88 895 van 3 oktober 2012)

Louter volledigheidshalve merkt verweerder nog op dat artikel 8 EVRM als volgt luidt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie." (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

"Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden." (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie de afgifte van een visum o.a. heeft geweigerd om reden dat er geen enkel bewijs werd overgemaakt waaruit blijkt dat verzoekende partij in het verleden deel heeft uitgemaakt van het gezin van de te vervoegen referentiepersoon in België.

Verwerende partij benadrukt derhalve dat er in casu geenszins aannemelijk wordt gemaakt dat er tussen de verzoekende partij en haar 'stiefmoeder' een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM bestaat.

Met haar kritiek maakt de verzoekende partij het tegendeel ook niet aannemelijk.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM." (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Verzoekende partij gaat hier zelfs niet op in.

Verwerende partij benadrukt dat het voor de verzoekende partij en haar voorgehouden adoptiezus mogelijk moet worden geacht om nauw contact te onderhouden via de moderne communicatiekanalen.

Zie ook: "In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij 'inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont', doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders. (...) Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)" (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015) Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3.1. Verzoekster voert de schending aan van artikel 9 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

De toepassing van artikel 9 van de Vreemdelingenwet houdt het onderzoek in naar de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het visum geweigerd wordt om volgende redenen:

- gezinshereniging met een schoonzus/schoonmoeder is niet voorzien in artikel 10*bis* van de Vreemdelingenwet, daarom wordt de aanvraag behandeld op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet;
- de afgifte van een humanitair visum kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, het betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge, het is een gunst en geen recht;
- het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM absoluut is, dit artikel belet niet dat lidstaten voorwaarden stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied binnen de wettelijke grenzen;
- er zijn geen bijzondere humanitaire elementen aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet kunnen rechtvaardigen:
 - ° verzoekster bewijst niet dat zij financieel afhankelijk is van de in België verblijvende persoon en als meerderjarige wordt zij geacht voor zichzelf te kunnen instaan
 - ° er is geen enkel bewijs dat verzoekster in het verleden deel heeft uitgemaakt van het gezin van de te vervoegen persoon in België, enkel een verklaring van 8 januari 2016 van de zoon van de referentiepersoon dat verzoekster een geadopteerd gezinslid was in Somalië
- er werden geen gelegaliseerde attesten van de autoriteiten van het land van herkomst voorgelegd die kunnen bewijzen dat verzoekster in het land van herkomst geïsoleerd leeft, noch enige geldige verwantschapsbewijzen met de in België verblijvende referentiepersoon: de authenticiteit van de voorgelegde Somalische documenten kan niet geverifieerd worden, gezien de afwezigheid van nationale instellingen in Somalië waardoor deze documenten niet voldoen aan de voorwaarden om gelegaliseerd te worden;
- het doel en de omstandigheden van de beoogde reis met het oog op vestiging in België zijn onduidelijk;
- dat er voor verzoekster een asielaanvraag werd ingediend in Kenia en zij alvast tot 16 oktober 2019 een zekere bescherming genoot, duidt erop dat zij zich niet geïsoleerd in een prangende humanitaire situatie bevindt, zij bevindt zich in een zone waarbij zij op bescherming van de lokale autoriteiten in Kenia kan rekenen.

3.3.2. Verzoekster betwist het motief dat de authenticiteit van de voorgelegde Somalische documenten niet kan worden geverifieerd. Verzoekster wijst erop dat Somalische documenten nooit worden gelegaliseerd door Belgische instanties zodat zij dus niet in staat was om gelegaliseerde documenten voor te leggen. Verzoekster wijst erop dat in andere zaken Somalische documenten wel in overweging werden genomen maar dan als frauduleus werden afgedaan. Verzoekster acht dit tegenstrijdig.

Verzoekster verduidelijkt dat zij zich wenst te voegen bij haar stiefmoeder en dat ze niet begrijpt waarom er sprake is van schoonmoeder/schoonzus.

Verzoekster betwist het motief dat zij niet afhankelijk zou zijn van haar stiefmoeder en andere familieleden in België. Haar halfbroer verklaarde immers op 8 januari 2016 tijdens zijn asielaanvraag dat verzoekster deel uitmaakte van het gezin en dat verzoekster zijn zus was. Verzoekster verwijst naar de richtlijnen van het UNHCR en naar rechtspraak van het EHRM om aan te geven dat aan asielzoekers het voordeel van de twijfel moet worden gegeven inzake familiebanden.

3.3.3. Uit het administratief dossier blijkt dat volgende Somalische documenten werden voorgelegd:

- overlijdensaktes van de ouders van verzoekster;
- een “*Court authorization for adoption*” van 21 september 2009 waarin vermeld wordt dat K.J.A. haar stiefdochter (verzoekster) geadopteerd heeft;
- een identiteitsbewijs van verzoekster;
- een geboortecertificaat van verzoekster.

Over deze documenten wordt het volgende overwogen:

“Verder werd en geen gelegaliseerde attesten van de autoriteiten in het land van herkomst voorgelegd die kunnen bewijzen dat zij in het land van herkomst geïsoleerd leeft, noch enige geldige verwantschapsbewijzen met de in België verblijvende referentiepersoon. De authenticiteit van de voorgelegde Somalische documenten kunnen niet geverifieerd worden, gezien de afwezigheid van nationale instellingen in Somalië, waardoor deze documenten niet voldoen aan de voorwaarden opgelegd volgens het internationale recht om gelegaliseerd te worden”

De Raad merkt op dat hij als annulatierechter overeenkomstig artikel 39/1, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet uitspraak doet over individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoekster kan bijgevolg in het kader van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht niet zomaar verwijzen naar beslissingen genomen in andere dossiers dan in het hare. Verzoekster kadert haar kritiek binnen de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, in verband waarmee de Raad enkel kan nagaan of de voorliggende motieven in huidige zaak steunen op een correcte feitenvinding en niet kennelijk onredelijk zijn. Door te verwijzen naar andere weigeringsbeslissingen genomen in het kader van aanvragen gezinshereniging als echtgenoot, toont verzoekster niet aan dat het motief in huidige bestreden beslissing -die een weigering humanitair visum betreft genomen op grond van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet- dat de authenticiteit van de voorgelegde documenten niet kan geverifieerd worden, gezien de afwezigheid van nationale instellingen in Somalië, steunt op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk is. Verzoekster betwist *in casu* niet de afwezigheid van nationale instellingen.

3.3.4. Inzake de band met de referentiepersoon blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster op haar visumaanvraag vermeld heeft dat zij naar België wenste te komen voor adoptie en dat de persoon die haar uitnodigde K.J.A. was. Een advies van de ambassade van België te Nairobi van 21 november 2018 vermeldt dat er sprake is van gezinshereniging met de “*belle soeur*” (=schoonzus of stiefzus), dat verzoekster de dochter is van de overleden ex-echtgenoot van de referentiepersoon, die ook haar “*belle-mère*” (=schoonmoeder of stiefmoeder) zou zijn. In een synthesesnota van 5 september 2019 vermeldt de Dienst Vreemdelingenzaken als wettelijke band met K.J.A. “*schoonzus*”. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier inderdaad blijkt dat de band van verzoekster met de referentiepersoon die in België verblijft niet op duidelijke wijze wordt aangeduid en dat het mogelijk eerder over de stiefmoeder dan de schoonzus gaat.

Dit doet echter geen afbreuk aan volgende vaststellingen in de bestreden beslissing:

- “*Er is trouwens geen enkel bewijs dat betrokkene in het verleden deel heeft uitgemaakt van het gezin van de te vervoegen referentiepersoon in België, enkel een verklaring dd 08/01/2016 vanwege de zoon van de referentiepersoon dd. 08/01/2016 dat betrokkene inderdaad een geadopteerd gezinslid was in Somalië.*”
- “*Verder werd en geen gelegaliseerde attesten van de autoriteiten in het land van herkomst voorgelegd die kunnen bewijzen dat zij in het land van herkomst geïsoleerd leeft, noch enige geldige verwantschapsbewijzen met de in België verblijvende referentiepersoon. De authenticiteit van de voorgelegde Somalische documenten kunnen niet geverifieerd worden, gezien de afwezigheid van nationale instellingen in Somalië, waardoor deze documenten niet voldoen aan de voorwaarden opgelegd volgens het internationale recht om gelegaliseerd te worden”*

Verzoekster benadrukt in het middel dat de zoon van de referentiepersoon op 8 januari 2016 verklaard heeft dat verzoekster zijn (half)zus was, maar dit brengt niet mee dat de referentiepersoon de ouderlijke macht of de voogdij zou hebben over verzoekster die intussen de leeftijd van achttien jaar bereikt heeft, of haar zou hebben geadopteerd. Dit wordt niet op ondubbelzinnige wijze aangetoond. De loutere

omstandigheid dat verzoekster mogelijk als kind deel heeft uitgemaakt van het gezin waarin de zoon van de referentiepersoon opgroeide, volstaat hiertoe niet.

In dit verband wordt er ook op gewezen dat verzoekster niet betwist dat zij zich momenteel in Kenia bevindt, zij daar een asielaanvraag heeft ingediend, er een zekere bescherming geniet en er niet geïsoleerd leeft.

3.3.5. Inzake de afhankelijkheid van de referentiepersoon wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Tevens zijn er geen bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen. Betrokkene bewijst immers niet dat zij financieel afhankelijk is van de in België verblijvend e persoon, en gelet dat betrokkene meerderjarig is, wordt zij -in tegenstelling tot minderjarigen die een humanitair visum aanvragen- geacht om voor zichzelf te kunnen instaan. Er is trouwens geen enkel bewijs dat betrokkene in het verleden deel heeft uitgemaakt van het gezin van de te vervoegen referentiepersoon in België, enkel een verklaring dd 08/01/2016 vanwege de zoon van de referentiepersoon dd. 08/01/2016 dat betrokkene inderdaad een geadopteerd gezinslid was in Somalië.”

In de bestreden beslissing wordt ook het volgende overwogen:

“Het feit dat er voor betrokkene in Kenia een asielaanvraag werd ingediend en betrokkene alvast tot 16/10/2019 (geldigheid voorgelegd asielzoekerscertificaat) een zekere bescherming geniet duidt erop dat zij zich niet geïsoleerd in een prangende humanitaire situatie bevindt, aangezien zij zich nu in een zone bevindt, waarbij zij op bescherming van de lokale autoriteiten in Kenia kan rekenen.”

Verzoekster betwist niet dat zij intussen meerderjarig is en geacht wordt voor zichzelf te kunnen instaan. Zij betwist nergens in de synthesesamenvatting het motief dat zij een asielaanvraag heeft ingediend in Kenia en daar een zekere bescherming geniet, zodat zij niet geïsoleerd is en op de bescherming van de lokale autoriteiten van Kenia kan rekenen. De loutere verwijzing naar de omstandigheid dat zij als minderjarige mogelijk deel zou hebben uitgemaakt van het gezin van de zoon van de referentiepersoon, doet geen afbreuk aan deze motieven.

De verwijzing naar richtlijnen van het UNHCR en naar rechtspraak van het EHRM om aan te geven dat aan asielzoekers het voordeel van de twijfel moet worden gegeven inzake familiebanden, doet aan het voorgaande geen afbreuk, gezien verzoekster niet betwist dat het *in casu* gaat over een humanitair visum en geen visum gezinshereniging.

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een verkeerde feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.6. Het waarborgen van een recht op respect voor het gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt dan ook in eerste instantie na of de verzoekende partij het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van het EVRM aantoont waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘gezinsleven’ niet, dat een autonoom begrip is en onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Verzoekster voert aan dat zij een gezin vormt met haar stiefmoeder, nl. de echtgenote van haar overleden vader, en de zoon van deze stiefmoeder. Zij voegt hieraan toe dat nergens uit het dossier blijkt dat de verwerende partij een belangenafweging heeft gemaakt met betrekking tot de mogelijkheid dat verzoekster en haar halfbroer/stiefmoeder hebben om elders het familieleven verder te zetten, haar

halfbroer is immers in België erkend als vluchteling. Zij kunnen hun familieleden niet verderzetten in Somalië, het land waarvan zij allen de nationaliteit hebben. Verzoekster verwijst naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 186 198 van 28 april 2017 waarin gesteld wordt dat er een familieleden is tussen adoptieve kinderen en hun stiefouders.

Er dient te worden vastgesteld dat verzoekster, die de leeftijd van minstens achttien jaar heeft, geen stukken bijbrengt waaruit ondubbelzinnig en op geloofwaardige wijze zou blijken dat de referentiepersoon die in België verblijft, haar heeft geadopteerd. Dit blijkt evenmin uit het administratief dossier, uit de bespreking hierboven is immers gebleken dat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij oordeelt dat de authenticiteit van de voorgelegde Somalische documenten niet kan geverifieerd worden.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing niet aanvaardt dat verzoekster deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. De verwerende partij komt tot dit oordeel op volgende gronden:

“De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens dat betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet die overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM. Tevens zijn er geen bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen.”

“Betrokkene bewijst immers niet dat zij financieel afhankelijk is van de in België verblijvende persoon, en gelet dat betrokkene meerderjarig is, wordt zij -in tegenstelling tot minderjarigen die een humanitair visum aanvragen- geacht om voor zichzelf te kunnen instaan. Er is trouwens geen enkel bewijs dat betrokkene in het verleden deel heeft uitgemaakt van het gezin van de te vervoegen referentiepersoon in België, enkel een verklaring dd 08/01/2016 vanwege de zoon van de referentiepersoon dd. 08/01/2016 dat betrokkene inderdaad een geadopteerd gezinslid was in Somalië. Verder werd en geen gelegaliseerde attesten van de autoriteiten in het land van herkomst voorgelegd die kunnen bewijzen dat zij in het land van herkomst geïsoleerd leeft, noch enige geldige verwantschapsbewijzen met de in België verblijvende referentiepersoon. (...) Het feit dat er voor betrokkene in Kenia een asielaanvraag werd ingediend en betrokkene alvast tot 16/10/2019 (geldigheid voorgelegd asielzoekerscertificaat) een zekere bescherming geniet duidt erop dat zij zich niet geïsoleerd in een prangende humanitaire situatie bevindt, aangezien zij zich nu in een zone bevindt, waarbij zij op bescherming van de lokale autoriteiten in Kenia kan rekenen.”

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleden’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleden is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM, *Onur v. het Verenigd Koninkrijk*, 2009; EHRM, *Slivenko v. Letland*, 2003; *Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleden tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij

de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. *In casu* ontkent verzoekster niet dat zij de leeftijd van minstens achttien jaar heeft bereikt, ontkent zij niet op goede gronden dat er geen geloofwaardig bewijs wordt voorgelegd dat de referentiepersoon haar heeft geadopteerd, ontkent zij niet er geen bewijs voorligt dat de referentiepersoon haar financieel steunt of steunde en dat zij gezien haar leeftijd verondersteld wordt om voor zichzelf te kunnen zorgen.

Verzoekster toont bijgevolg niet aan dat er *in casu* sprake is van een verwantschapsband en ondergeschikt wijst de Raad erop dat verzoekster ook niet aantoonde dat zij afhankelijk zou zijn van de in België verblijvende referentiepersoon of dat deze referentiepersoon afhankelijk is van haar. Evenmin blijkt uit de stukken van het administratief dossier het bestaan van een afhankelijkheid. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd met de referentiepersoon.

Waar de verzoekende partij verwijst naar het arrest nr. 186 198 van 28 april 2017, wordt gesteld dat dit geen vergelijkbare situatie is, gezien in die zaak de echtheid van de stukken die aantoonde dat de verantwoordelijkheid over de kinderen door een rechtbank werd overgedragen op een andere volwassene, niet betwist werd. In huidige zaak wordt de authenticiteit van dit stuk wel betwist. Bovendien hebben in de continentale rechtstraditie vonnissen en arresten geen precedentswaarde.

Er is *in casu* geen sprake van een beschermenswaardig gezinsleven. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET